

[Socialministeren.]

mange Forslag frem, og selv om jeg ved, at den ærede Ordfører for Venstre tillægger mig et udstrakt Initiativ og mange andre gode Egenskaber, tror jeg dog ikke, han i sin vildeste Fantasi vilde have tænkt sig, at jeg, end ikke i Drømme, skulde være naaet til saa mange forskelligartede Forslag som de over 150, jeg her har læst.

Derefter gik den ærede Ordfører for Venstre over til Enkeltheder i Lovforslaget og sagde, at han vel ikke vilde sætte stærkt ind paa, at der skulde svares Bidrag fra Arbejdsløshedskasserne, men han vilde dog henlede Opmærksomheden paa, om det ikke var naturligt, at der blev svaret Bidrag fra dem, og endnu stærkere blev den Anskuelse gjort gældende af den ærede Ordfører for det konservative Parti (Bindslev) under Henvisning til, at Arbejdsløshedsraadet har været inde paa Tanken uden dog at angive, i hvilken Udstrækning den mente den burde realiseres. Maa jeg dertil sige, at jeg ser ikke Rimeligheden af, saaledes som dette Lovforslag er opbygget, at paalægge de i Forvejen meget stærkt anspændte Arbejdsløshedskasser, hvis Medlemmer sukker under ekstraordinære Kontingenter, Bidrag i denne Anledning, thi de opnaar jo intet derved. Der udbetales ikke Arbejdsløshedsunderstøttelse i den Tid, den frivillige Arbejdstjeneste, som man altsaa ynder at kalde den, foregaar, Arbejdsløshedskasserne faar højest en Udsættelse af den Pligt, de har til at yde Arbejdsløshedsunderstøttelse, men af den Grund at paalægge dem noget Bidrag synes jeg altsaa ikke, der er Anledning til, rent bortset fra deres økonomiske Situation.

Den ærede Ordfører for Venstre har efter min Formening — og den er i dette Tilfælde i hvert Fald rigtig — ikke nogen Grund til at sige, at Skrivelsen af 15. Marts fra Socialministeriet til Arbejdsløshedsraadet, Bilag 1 til Lovforslaget, viser, at Arbejdsløshedsraadets Opgave til Dels var en bunden Opgave. Han har i hvert Fald kun Ret indenfor det meget snævre Omraade, at jeg sagde, at jeg vilde ikke ind paa nogen Art af Tvangsarbejde.

Men i øvrigt gaar denne Skrivelse kun ud paa overfor Arbejdsløshedsraadet paa Forhaand at fremhæve, hvad de forskelligartede Forslag efter Socialministeriets Mening indeholdt, og den eneste virkelige Henstilling, der findes til Arbejdsløshedsraadet, er en Henvisning til Udtalelsen i Skrivelsen fra Børnesagens Fællesraad, som jeg paa dette Omraade maatte anse for særlig sagkyndigt, om, at man ved de frem-

komne Planers Overvejelse bør tilstræbe forskelligartede Løsninger, særlig for 3 Hovedgrupper af unge: de lige udlærte Lærlinge, de unge, der straks er henvist til Arbejdsmandsarbejde og dermed praktisk taget for Øjeblikket til Arbejdsløshed, samt endelig de unge Landarbejdere, der indvandrer til Byerne. Det er egentlig den eneste Henstilling, der findes fra Socialministeriet til Arbejdsløshedsraadet. Resten af det, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen nævnte, er efter min Opfattelse Referat af Forslag, der er indgaaet til Socialministeriet, uden at vi der har taget Stilling overfor dem; hvis vi havde gjort det, havde vi for manges Vedkommende, ogsaa af dem, det ærede Medlem nævnte, paa Forhaand afvist dem.

Det ærede Medlem sagde dernæst — saaledes forstod jeg ham i alt Fald —, at saadanne Forslag som dette vilde virke alt for teoretisk, i det praktiske Liv fandt man i Regelen Vej frem, længe før Lovgivningen eller Teorien kunde følge med, og det ærede Medlem anvendte til Illustration heraf nogle eller i hvert Fald et enkelt Eksempel, der viste, hvorledes man indenfor en Virksomhed var gaaet over til at dele Arbejdstiden saaledes, at man nu arbejdede med to Hold à 6 Timer. Jeg maa sige, at det er jo netop, fordi man i det praktiske Liv ikke har forstaaet paa dette Omraade at følge med Udviklingen, at Lovforslaget fremkommer, det er jo netop, fordi Danmark er et af de faa Lande, hvor Arbejdsgiverne mindst har villet indgaa paa Ordninger af den Art, det ærede Medlem nævnte gennem dette Eksempel, at et Forslag som dette fremkommer. Det er fremhævet ved Behandlingen af andre Sager, at Arbejdstidsforkortelsen, som er et naturligt Led i Foranstaltninger til at sætte flere i Gang, er langt, langt ringere udbredt i Danmark end i de fleste andre Lande, i hvert Fald de os omgivende Lande, og at Grunden hertil i første Række er den, at Arbejdsgiverforeningen bestemt modsætter sig en hvilken som helst Forhandling om dette Spørgsmaal indenfor et hvilket som helst Fag og kun tillader en saadan Forhandling indenfor de enkelte Virksomheder indbyrdes mellem Arbejdsgivere og Arbejdere indenfor disse. Altsaa netop paa dette Omraade — det siger jeg til den ærede Ordfører for Venstre — er det Praksis, der har været saa langt tilbage, at det har været nødvendigt at fremsætte Lovforslag, ikke alene dette, men ogsaa Forslaget om 40 Timers Arbejdsugen og andre.

Det ærede Medlem spurgte dernæst,